

SESSİZLİK

Ilık bir meltem değdi yüzüne. Hemen önündeki çiçeklerin mis gibi kokusunu duydu, sevinçle gülümsedi. Nazıkçe başlarını okşadı ve ellerini yüzüne yaklaştırıp parmaklarına sinmiş olan kokuyu derince içine çekti. Ne de güzel kokuyorlardı. Yüreği mutlulukla doldu. Sonra davetsiz bir misafir vızıldayarak geldi yanına. O renklerin küçücük dünyasında mola verip vermemekte tereddüt eden meraklı arı neyse ki havada birkaç daire çizdikten sonra fazlaca oyalanmadan yoluna devam etti. Annesi oldum olası çiçekleri severdi, eksik etmezdi pencerenin önünden. Saksılarından taşan neşe dolu renkleri mütevazı ahşap evlerine ayrı bir güzellik katardı.

Uzaktan birbirleriyle itiş kakış ilerleyen çocukların sesleri geldi kulağına. Okul çıkışı olmalı diye düşündü, demek ki şimdi saat beş sularıydı. İçinde bir sevinç duydu. Çocuklar pencerenin önüne iyice yaklaştıklarında içlerinden birisi seslendi:

-Merhaba Ayla Abla, nasılsın?

-Sağol Muratçığım iyiyim. Sen nasılsın?

Mahallenin en hareketli çocuklarındandı. Babasına kalsa futbolcu yapacak ama annesinin hiç mi hiç gönlü yok. Kocasını maç izlerken bazen gözü televizyona takılır, yere düşenler sanki kendi oğluymuş gibi acırdı onlara.

-Ben de çok iyiyim ama şu okul bitse daha iyi olacağım.

-Ne oldu sıkıldın mı derslerden?

Murat bir an sessiz kaldı. Aslında sıkılmıştı ama bunu söylese kesin Ayla Ablası “olur mu hiç” diyerek karşı çıkardı.

-Sıkılmak değil de yoruldu be abla. Şu sınavlar bitmek bilmiyor, bir de ödevler.

-Dayan güzelim dayan. Bak şurada yaz tatiline ne kadar kaldı ki? Ondan sonra doya doya top oynarsın arkadaşlarınla.

Afacanın yüzüne bir sevinç geldi, üzerindeki yorgunluk birden bire kayboluverdi.

-O zaman senin için de bol bol gol atacağım abla.

Penceredeki genç kız içten bir gülümseme ile karşılık verdi.

-Abla görüşürüz. Ben eve doğru gideyim, annem merak eder şimdi.

-Tabii ki Muratçığım, görüşürüz yine. Annene babana çok selam şöyle.

-Söylerim abla.

Murat epeyce uzaklaşmış olan arkadaşlarına yetişebilmek umuduyla hızlıca koşmaya başladı. Huyunu bilen Ayla Ablası arkasından seslendi:

-Koşturma sakın, bak sonra terli terli...

Yaramaz çoktan uzaklaşıp gitmişti.

-Kim o kızım?

Annesiydi seslenen, mutfaktan yenice oturma odasına geri dönmüştü.

-Murat, anne.

-Tamircinin oğlu mu?

-Evet anne, okuldan çıkmış da biraz lafladıydık.

-Kızım fazla durma pencerenin önünde, ceylan yapar sonra hasta olursun bak.

-Merak etme anne.

Yaşlı kadın mutfaka dönünce, genç kız kendini tekrar dışarıdaki seslerin dünyasına bıraktı.

İnsanın içini ısıtan o güzelim kuş sesleriyle oyalandı biraz. Birkaç ev ötesindeki ağaçtan geliyor olmalıydı. Sanki herkes birden bire bu güzel melodilere kulak kesilmişti de olduğu yerde kalakalmıştı. Sokağa kısa sürse de bir durgunluk gelip yerleşti. Ufacık bir kıpırtı olsa kesin duyardı genç kız. Her ses onun için önemliydi, çünkü dünyasıydı bu sesler. Tekrar meraklı bir arı belirdi yanbaşında fakat bu sefer yoluna devam etmeyip pencerenin yağmurlugunda dinlenmeye karar verdi. Ayla, geçerken öylesine uğramış olan ziyaretçisinin içeriye girmesinden korktu ve elleriyle uzaklaştırmaya çalıştı. Rahatı kaçan arı tekrar yola koyulduğu anda genç kızın elleri saksılardan birisine çarptı, fakat devrilmeden sıkıca kavradı.

-İyi misin Ayla Abla?

-İyiyim iyiyim. Saksı devrildi sandım da.

-Herşey yerli yerinde merak etme abla.

-İyi aman çok şükür. Hayırdır nereye böyle?

Murat için Ayla Ablası, mahallenin olmazsa olmazlarındandı. Ne zaman sokaktan geçse gözleri yeşil demir parmaklıklı pencereye döner, orada olup olmadığına bakardı. Hep güler yüzlü, öylece hülyalara dalıp gitmiş bir vaziyette çiçeklerin gerisinde otururdu. Bazı zamanlar onu göremediği olurdu. O zaman bir burukluk hissedirdi içinde. Ama dönüş yolunda karşılaşılabileceğini düşünerek tekrar içi mutlulukla dolar, hızlıca yoluna devam ederdi. Bu dünyada onu anlayan bir tek kişi vardı, o da Ayla Ablasıydı. Babası tamir işleriyle, annesi de diğer küçük kardeşleriyle meşgul olduğundan mıdır nedir kendisini yalnız hissettiği zamanlarda bir bahane ile dışarıya çıkar, dört beş ev ilerideki ahşap evin önünde bulurdu kendini. Fakat bu sefer evden çıkmak için bir bahane uydurmasına gerek kalmamıştı:

-Bakkala gidiyorum, bir şeye ihtiyacınız var mıydı?

-Dur bir anneme sorayım.

Genç kızın yüzü tekrar pencerede görüldüğünde, afacan yerdeki bir taşla futbol topuymuşçasına oynuyordu.

-Herhangi bir ihtiyaç yokmuş Muratçığım.

Muratçığım diye seslenişini ne kadar da severdi.

-Canın birşeye mi sıkıldı senin, sesin biraz üzgün geliyor.

“Yok be abla” diye cevap verecekti fakat son anda vazgeçti. Bilirdi ki Ayla Abla’sından birşey saklayamazdı.

-Şey abla, nasıl desem? Biraz matematikle başım belada. Okulda sınavlar, babam da evde karneyi bekliyor. Bir zayıf daha alırsam çıra gibi yandım valla.

-Dert ettiğin şeye bak, bulunur bir çözümü elbet.

-Bilmem ki abla kurtulabilir miyim bu dertten.

-Behçet Abi’ne bir sorsan, belki o sana yardım eder.

-Hay aklınla bin yaşa be abla. Sahi ben bunu daha önce neden düşünemedim ki?

Sesi yine eski canlılığına kavuşmuş, neşesi yerine gelmişti.

-Sağol ablam benim. Ben şimdi bir koşu bakkala gidip geleyim, sonra bizimkilere bu konuyu bir açayım.

-Tamam ama dikkat et, koşturmadan sakın sakın git.

Yaramaz çoktan kendini heyecanının akışına kaptırmış adeta bakkala doğru hızlıca sürüklenip gitmişti.

Genç kız mahallede duyulan tüm seslerin adeta uzmanı olmuştu. Mesela sabahları erken saatlerde “simitçiiii, var mı taze simit isteyen simitçiii?” diye bağırarak çocuğun sesi duyulduğunda vakit sabah dokuz gibi olurdu. Zaman zaman kahvaltıda bir değişiklik yapmak, hem de ailesinin geçimine katkıda bulunan bu ufaklığı sevindirmek...Böyle şeylerden bile çok mutlu olurdu Ayla, neşesini etrafına saçardı, pencerelerinin önündeki rengarenk çiçekler gibi. Senenin diğer yarısında simitçi küçüğün abisinin yanık sesi duyulurdu. Sabahçı olduğu dönemlerde işi o devralırdı. Bir de hergün olmasa da en az iki güne bir mahalleden geçen yaşlıca bir amca vardı, “eskiciii, eskiler alırım eskiciii” diye duyulurdu hüzünlü sesi. Genç kız sesinin neden bu kadar kederli olduğunu hep merak ederdi. Belki de satın aldığı eşyaların üzerine sinmiş olan kimi anılar kalbine ağırlık veriyordu, ya da...Kim bilir belki de bir derdi filan vardı. Ayla'yı gördüğünde “hayırlı günler kızım” deyişi kalbini ısıtırdı. “Amca bir bardak su ister misin?” diye sorardı o da hemen. Genelde ihtiyaç duymazdı “caminin bahçesinden biraz önce içtim der”, hal ve hatırını sorup biraz laflar sonra da “haydi bana mücadele kalın sağlıcakla” dedikten sonra tekrar “eskiciii” diyerek yavaşça uzaklaşır giderdi. Genç kız bazen “eski anıları da alıyor mu acaba?” diye düşünür, sonra bu kısa süren karamsarlık yerini tekrar seslerin çağrıştırdığı güzel hayallerin neşesine bırakırdı. Bir de postacı abi vardı. Mahalleden her geçişinde selam verirdi. Genç kız da selam verdikten sonra gülümseyerek “güzel haberlerin var mı diye sorardı” O da ya bizzat kendi yaşadığı ya da çevresinden duyduğu kimi güzel gelişmelerden bahsedirdi; doğumlar, evlilikler, çocukların okuldaki başarıları, yeni iş bulanlar...O da aynı soruyu Ayla'ya yöneltirdi. Genellikle “görüştüğümüzden bu yana önemli herhangi bir şey olmadı” diyerek karşılık verirdi. Kibar bir şekilde yoluna devam etmesi gerektiğini

söyleyen postacı “daha güzel haberlerde tekrar görüşmek üzere” der evlerinin önünden ayrılırdı. Ve daha neler neler ulaşırdı pencerenin gerisinden yaşamı dinleyen genç kıza; aheste aheste alış verişe gidenler, işten çıkıp yorgun argın eve dönenler, okul yolundaki hayat dolu çocuklar, tek tük de olsa geçip giden mobiletler, arabalar...Ama tüm bu seslerin arasında öyle bir tanesi vardı ki...

-Haydi kızım gir içeri artık.

-Tamam anne.

Akşam ezanı yenice okunmuş, annesi namaza durmuş, mahalle yine insanın kalbini burkan o derin sessizliğe bürünmüştü. Nedense dışarıdaki bu hareketsizlik ruhuna siner, olduğu yerde bir süre o da bu durgunluğa teslim olurdu. Sanki bu saatler hic gecip gitmeyecekmiş gibi gelirdi. Tam mutsuzluk kapısını çalmaya hazırlanırken birden kalbine heyecanla dolan o ses ulaştı kulaklarına. Nerede olsa tanırırdı bu arabanın sesini. Aracın motor sesi iyice yaklaştı, evlerinin önüne gelince kesildi, ardından da kapının açılma ve kapanma sesi duyuldu. Ayla tüm gün sabırla beklediği o sesi duyar duymaz elleriyle saçlarını düzeltti ve heyecanını gizlemeye çalışarak pencerenin gerisindeki divanda sessizce oturmaya devam etti.

-İyi akşamlar Ayla.

-Merhaba Behçet Abi, işten mi?

-Yok bu gece çıkacağım işe.

Arada bir sessizlik oldu. İnsan heyecanlanınca bazen ne diyeceğini şaşırıyordu işte.

-Nasılsın Behçet Abi?

-İyiyim teşekkür ederim. Sen nasılsın?

-Ben de iyiyim.

Gözleri sevinçle parladı.

-Şey Behçet Abi, annem seni akşam yemeğine bekliyor. Gelmemelik etmesin diye de sıkıca tembih etti.

-Zahmet vermeyeyim.

-Olur mu hiç. Hadi işin bitince gel hemen.

-Bir şeye ihtiyaç var mı gelirken getireyim.

-Yok Behçet Abi, sağolasın.

-Tamam olur, ben bir eve uğrayıp geliyorum.

Masum bir yalan söylemişti. Ama insan da herşeyi açık açık söyleyemiyordu işte. Annesine “akşama Behçet Abi'yi yemeğe davet edelim mi?” diye sormuştu. Annesi de bu fikrini hoş karşılamış, “tabii kızım gelsin, evde tek başına yiyeceğine, bir sofradan bin kişi doyar” diye karşılık vermişti. Annesinin teklifini oldukça sıcak karşılamış olması biraz önceki masum yalanının ağırlığını epeyce hafifletiyordu.

Genç kız sevinçle pencereyi kapattı, eşyalara çarpmadan mutfağa doğru gitti. Dikkat ederdi annesi temizlik yaparken, yıllardır eşyaların yeri pek değişmemişti. Hepsi yerli yerinde bir fotoğraf karesinde dondurulmuş gibi sabit.

-Anneciğim, diye seslendi.

-Söyle kuzum.

-Behçet Abi'ye söyledim yemeğe gelecek.

-İyi etmişsin gülüm.

-Mis gibi de kokuyor tarhana.

-Dur bakalım tadı da iyi olmuş mu?

Annesinin kaşıkla uzattığı çorbanın tadına baktı.

-Ellerine sağlık Fatma Sultan. Her zamanki gibi yine harika.

Behçet çok severdi tarhanayı. “Moralim bozuk olsa içsem hemen neşem yerine gelir” diye bir ziyaretinde anlatmıştı. Genç kızın yüzündeki mutluluk annesinin yüreğine doldu. Ne de heyecanlıydı, genç kız telaşı işte. Kendisi de yıllar önce öyle değil miydi? Hele rahmetliyle nişanlı olduğu dönemlerde. Her geldiğinde eli ayağına karışır ne diyeceğini ne yapacağını bilemezdi.

-Dur ben de yardım edeyim.

-Gerek yok kızım, işim bitmek üzere zaten.

-Olmaz anne, benim de çorbada tuzum bulunsun değil mi?

-Haydi bakalım sen de o zaman salatayı yap. Malzemeleri hazırladım bir tek domatesler kaldı doğranacak.

Ayla'nın ellerini sevgiyle tuttu, mutfak tezgâhının biraz ilerisine doğru yönlendirdi.

-Kuzum domatesler burada, bıçakla doğrama tahtası da şurada. Dikkat et ama, elini kesme.

-Merak etme Fatma Sultan, yılların salata ustası yanında.

Neşeyle domatesleri ince ince doğramaya başladı. Yaşlı kadının anne yüreği sızladı.

Pek de heyecanlı yavrum. Nereye kadar gider bu işin sonu bilmem ki. Gönül sevdi bir kere elden birşey gelmez. İyi çocuk, dürüst, kibar. Ben de günden güne yaşlanıyorum, birgün göçüp gidersem kim sahip çıkacak ay yüzlüme. Çok da yakışıyorlar birbirlerine ama...Ne yapısın gözleri görmeyen bir kızı. Eninde sonunda unutmak zorunda olacak. Kolay mı ilk sevda, çok üzülecek benim hisli kızım çok.

-Anne domatesler hazır.

Yaşlı kadın etrafını saran tedirginlik bulutlarını hızlıca dağıtıp:

-Aferin sana, çok güzel doğramışsın, ellerine sağlık, diye cevap verdi.

Daha da bir sevinçle gülümsedi biricik annesine.

-İstersen yavaş yavaş tabakları götür, ben de salatanın yağını tuzunu ekleyeyim.

Annesi tabakları yemek masasına gitmeden önceki son duraklarında hazır ederdi; çiçek motifli beyaz örtülü ahşap masanın kapıya doğru bakan ucunda. Biricik kızı bir işe yarıyor olmanın mutluluğu dudaklarında bir şarkı, yavaş yavaş onları oturma odasına taşırdı.Şimdi daha da neşeliydi, bir şarkıyı bırakıp diğerine geçiyor adeta içi içine sığmıyordu.

Ekmek sepetini usulca yemek masasının ortasına koyarken:

-Anne nasıl olmuş sofraya? diye sordu heyecanla.

Bardaklara su doldurmakla meşgul yaşlı kadın:

-Harika olmuş, diye cevap verdi, kızının yardımını takdir ettiğini belli eden bir ses tonuyla.

-Anne bak sen şu sandalyeye oturacaksın, ben buraya, Behçet Abi de...

Tam o esnada zil çaldı. Birden elleriyle üstüne başına çeki düzen verip uzun kumral saçlarını topladı. Annesinin bu heyecanına şahit olduğunu düşününce yüzü hafifçe kızardı, “ben kapıya bakarım” diyerek telaşla dikelmekte olduğu yerden ayrıldı. Acele acele yürürken istemeden sehpaye çarptı, “Hay Allah” diyerek hemen eğildi ve ahşap nesneyi iki eliyle sımsıkı kavradı.

-Üzerinde birşey yok kızım, ben düzeltirim onu, hadi sen kapıya bak, diye seslendi annesi.

Misafirini fazlaca bekletmek istemeyen genç kız tekrar telaşla kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı acar açmaz kalbinin atışlarını hızlandıran o ses duyuldu:

-Merhaba Ayla, diye seslendi, elinde birkaç kitapla kapıda durmakta olan delikanlı.

-Buyur geç Behçet Abi.

Daha önce annesinin yerini belli ettiği terlikleri uzatarak konuğunu içeriye davet etti.

Oturma odasındaki koltukların yastıklarına çeki düzen vermekle meşgul olan yaşlı kadın Behçeti gülümseyerek karşıladı:

-Gel evladım gel.

Elindeki kitapları, tekrar eski yerine konmuş sehpanın üzerine bıraktı, bir anne gibi sevdiği kadının elini öptü:

-Nasılsın Fatma Teyze?

-Hamdolsun evladım iyiyiz, bir yaramazlık yok çok şükür. Sen nasılsın görüşmeyeli?

-İyiyim sağol teyzeciğim, koşturup duruyorum.

-Kolay mı evladım, hem iş hem okul. Maşallah iyi beceriyorsun ikisini birlikte.

Behçet'in yüzü hafifçe kızardı, gözlerini önüne eğdi:

-Estağfurullah, diye karşılık verdi.

-Geç oğlum sofraya hazır.

İki eliyle dikkatlice çektiği sandalyenin yanı başından “Behçet Abi buyur” diye kibarca seslendi Ayla. Genç adam teşekkür ederek sevinçle masadaki yerini aldı.

Özenle hazırlanmış yemeklere eşlik eden kaşık çatal seslerini sık sık Ayla'nın soruları bölüyordu. Yaşlı kadın birkaç kez, “bırak da misafirimiz yemeğini yesin, sonra” diye ikaz ettiyse de birazcık süren sessizlikten sonra elinde olmadan başka başka sorulara geçiyordu. Behçet “rica

ederim Fatma Teyzeciğim, rahatsızlık olur mu? Hem yemeğimizi yeriz hem de sohbet ederiz” diyerek yaşlı kadının kaygısını gidermeye çalışıyordu. Neler neler sormuyordu ki genç kız ; fakültedeki hocaları, öğrencileri,arkadaşlarını (hayatında birileri var mı diye merak ederek), izlediği filmleri, dinlediği müzikleri, okuduğu kitapları, takside çalışırken karşılaştığı müşterileri, gezip gördüğü yerleri...Hayallerini, sevinçlerini, hüznlerini de sormak isterdi fakat çekinirdi her nedense. Behçet sabırla her sorusunu cevaplandırmaya çalışırdı. Özellikle okul hayatında karşılaştığı kimi durumları biraz da mübalâğalı anlatarak güldürdü onu. Genç kızın her gülüşünde sanki yanaklarında rengarenk güller acar, heryere o içten sohbetlere dair hoş sıcaklık sinerdi. Behçet çalıştığı saatlerde karşılaştıklarından bahsederken biraz daha itimatlı olurdu. Hele hele gece mesailerinde şahit olduklarından pek bahsetmek istemezdi; ayakta duramayan sarhoşlar, birbirlerine bağırıp çağırıp kavga edenler, karanlıkta çalışmak zorunda olan hayal süsleyici kadınlar...Biraz üstün körü geçiştiriverirdi bu kısımları. Daha çok haftasonlarında gündüz vakitlerinde uğradığı yerleri, biraz da özenle seçtiği kelimelerle bezeyerek anlatırdı; kalabalık caddeleri, tarihle çevrelenmiş meydanları, keşfedilmemiş kıyıda köşede gizli kalmış kimi sokakları, şehirdeki yaşamın cephelerinde yankılandığı binaları, dolup boşalan mağazaları, otobüsleri, arabaları, boğazı, martıları, vapurları, çocukları...

Behçet geçen pazar arkadaşlarıyla yaptığı orman gezisinden bahsetmeye başladığında genç kız anlatılanlara pür dikkat kesildi. Hele hele rengarenk açmış lalelerin bahsi geçmeye başlayınca daha da bir heyecanlandı. Sonra birden bire durgunlaştı. Yüzüne sanki oralara gidememiş olmanın hüznü bulaştı. Behçet bunu farketmişçesine birden:

-Fatma Teyze, arzu ederseniz bir dahaki pazar günü birlikte gidebiliriz, diye teklif etti.

-Bilmem ki evladım, sana da yük olmayalım.

-Estağfurullah.

-Gideriz değil mi anne gideriz?

Heyecanla elini annesine doğru uzattı o da kızının bu hareketine sevgiyle karşılık verdi. Özellikle duygulandığı zamanlarda değer verdiği birisine dokunma ihtiyacı hissederdi. Bu kişi de genellikle annesi olurdu. Behçet ile ilk karşılaşmalarında da yine böyle hislenmiş, yaşlı kadın biricik evladının sevincine ortak olmuştu. Birlikte pazar yerinde alış veriş yapmışlar dönüş yolunda yavaş yavaş yokuşu tırmanırken sarı renkli bir araba yanaşıp yanlarında duruvermişti. Her ikisi de biraz tedirgin olmuş, Fatma Hanım geriye dönüp baktığında mahallelerine yeni taşınmış genç delikanlının güler yüzüyle karşılaşmıştı. “Merhaba teyzeciğim” diye selam vermiş, hemen arabadan inip ellerindeki meyve sebze dolu çantalara davranıp “sizi evinize” bırakayım demişti. Yaşlı kadın “gerek yok evladım, zahmet etme, zaten eve vardık olduk“ dediyse de Behçet söylenenleri dinlememiş eşyaları iki kaşla göz arasında arabanın bagajına yerleştirmişti. Arabaya binerlerken Fatma Teyze “ne gerek vardı evladım” demiş, genç adam “olur mu hiç teyzeciğim, ben de eve gidiyordum” diye karşılık vermişti.

Anne kız yan yana arabayla yokuşu yavaş yavaş tırmanırken Ayla bu sesin sahibini oldukça merak ediyordu. Büyük bir ihtimalle geçen gün evlerinin karşısına park etmiş olan kamyonetteki eşyaların sahibi olmalıydı. Aracın yakınındaki iki üç kişiden kulağına ulaşan “masayı indirirken dikkat edin, dolap ağırdır, önce kitaplıkları indirelim” cümlelerinden ne zamandır boş olan karşı evin bodrum katına yeni bir kiracı taşınmakta olduğunu düşünmüştü. Bir ara annesi de yeni bir komşularının olduğundan bahsetmişti. Ne zaman sonra yeni bir insanla tanışıyor olmanın mutluluğunu yüreğinde hissediyordu genk kız. Anlaşılan annesi pek sevmişti bu genç adamı. Birkaç kez ev ile ilgili bir ihtiyacının olup olmadığını sordu. Behçet şimdilik bir yardıma gereksinim duymadığını belirterek bu kibar teklife içtenlikle teşekkür ederek karşılık verdi. Ayla konuşmaların arasında zaman zaman takip edebildiği güfthenin güzelliği ve bestenin büyüleyici havasıyla:

-Çok güzel bir şarkı, diyerek memnuniyetini dile getirdi heyecanla annesinin elini sevgiyle kavradı.

-”Gözler kalbin aynasıdır” diye cevap verdi Behçet, çok sevdiğim bir şarkı.

Ayla “ sözleri ne kadar etkileyici değil mi anne?” diye sorarken, Behçet arabanın dikiz aynasında genç kızın ela gözleriyle karşılaşmış, yüreğini hoş bir duygu kaplamıştı. Ne yazık ki şarkının sonunu dinleymeden çoktan evlerinin önüne varmışlardı.

Bu güzel şarkıyla tanışmasına vesile olan misafirleriyle birlikte aynı masada hep birlikte afiyetle akşam yemeklerini yemişlerdi. Annesi gelecek haftaki kır gezisine gitmeye ikna olmuş, bunun sevincini yaşayan genç kız vaktin nasıl geçtiğini anlayamamıştı bile.

-Ellerinize sağlık, yemekler gerçekten çok güzel olmuş.

-Afiyet olsun evladım.

-Afiyet olsun Behçet Abi.

Sofra toplanırken genç adam yardım etmek istediye de ev sakinleri izin vermeyip, “bütün gün yoruldun, haydi sen geç koltuğa dinlen, biz de kahveleri yapıp getirelim” dediler. Behçet sehpadaki kitapları aldı ve neşeye saadet koltuğuna yerleşti. Mutfağa doğru gitmekte olan anne ile kızın neşe dolu konuşmaları tatlı bir melodi gibi ulaşıyordu kulağına. Az sonra tekrar oturma odasında belirdiklerinde misafirleri elindeki kitaplara dalıp gitmişti.

-Kahveleri illa ben yapacağım diye tutturdu deli kız, diye hafifçe serzenişte bulundu yaşlı kadın.

-İnşallah güzel olmuştur, diye karşılık verdi Ayla, fincanları dikkatlice masaya bırakırken.

Misafirlerinin karşısındaki boş koltuğa yerleşirlerken Behçet elindeki şiir kitabında işaretlemiş olduğu sayfalardan birisini açtı:

-Hani geçen sefer söz vermiştim ya, birkaç şiir kitabı getirdim yanımda, dedi.

Ayla sevinçle:

-Yaşasın, diye karşılık verdi.

Genç adam, özenle seçmiş olduğu şiirlerden okudu, zaman zaman şairi hakkında bilgi verdi, kimi dizelerde gizlenmiş duyguları açığa çıkarmaya çalıştı. Özellikle doğadan bahseden eserlerden seçmişti. Onları dinledikçe genç kızın yüzündeki mutluluk daha da belirgin hale geliyor, annesine iyice sokulup, mısraların çağrıştırdığı dünyalara bırakıyordu kendini. Behçet son şiiri de okuyup bitirdiğinde, genç kız neşeye:

-Ama bir dahaki sefere senin şiirlerini dinleyeceğiz değil mi? diye sordu.

Genç adamın yüzü biraz kızardı, yaşlı kadın bunu hemen farketti. Kısa süren sessizliği biraz çekinerek söylenmiş olan “peki olur” cümlesi böldü. Behçet'in zaman zaman sergilediği bu çekingenlik Ayla'nın çok hoşuna gidiyor, gönül sarayını aydınlatıyordu.

...

Güzel geçen saatlerin ardından Behçet mücadele isteyince Ayla suskunlaşmış, annesi biraz daha kalması için ısrar etmişti. Fakat genç adam işe gitmesi gerektiğini söyleyince en kısa zamanda tekrar beklediklerini içtenlikle belirterek misafirlerini yolcu etmişlerdi.

Behçet arabasına biner binmez radyoyu hafifçe açmış, sevdiği şarkılar eşliğinde, birazcık da olsa tadabildiği aile saadeti ile iç içe geçen hayalleriyle birlikte yola koyulmuştu. İstanbul trafiği bu saatlerde en azından düşüncelerinin arasında dolaşmaya izin veriyordu. Işığı sokaklara yansıyan kimi evlerin önünden geçerken oradaki olası güzel yaşamları da kendi dünyasına dahil ediyordu. Taksi durağına geldiğinde bir süredir içinde yolculuk ettiği mutlu dünyadan ayrılmak istemedi fakat yine de arabanın kontağını kapatıp küçük kulübeye doğru yöneldi. Kapıyı acar açmaz, bir baba gibi sevdiği durağın emektar taksicisi ile karşılaştı:

-Hoşgeldin Behçet, hayırdır bu saatte?

-Hoşbulduk Necati Abi, bu gece biraz müşteri kovalayayım dedim.

-İyi düşünmüşsün ama senin yarına okulun yok mu?

-Öğleden sonra. Sabah eve döner yatarım.

-Valla ne yalan söyleyeyim iyi oldu geldiğin. Bizim Cevdet'in küçük kızı hastalanmış eve gitmek zorunda kaldı. Şinasi desen eskisi gibi geceleri pek araba kullanamıyor. Anlayacağın bu akşam tek başıyım.

Neredeyse her zaman kaynayan çaydanlıktan birer tavşan kanı çay koyup biraz daha sohbet ettiler; gelecek haftalardaki sınav dönemi, yaklaşan yaz tatili, memleket haberleri, kimi sağlık problemleri, emekli olmak ile ilgili hayaller, torunların yaramazlıkları...Bir ara genç adam akşam yemeğinden bahsedince emektar taksici genç adamın neden yanağında güller açtığını tahmin eder gibi oldu. “hani şu ela gözlü, uzun saçlı ay yüzlü kız ile annesine mi davetliydin” dediğinde yine her zamanki gibi biraz yüzü kızardı. Necati Abisi evlilik konusunu biraz açar gibi oldu fakat bu konuları pek rahatça konuşamayan Behçet'in yanakları hafifçe kızardı ve müşteri kovalamak bahanesiyle

müsade istedi.

Tekrar arabaya binip kendini تنها caddelere bırakınca biraz kendisine kızar gibi oldu. Neden iki de bir böyle utangaçlığı tutuyordu ki? Bazıları ne kadar rahat istediğini çekinmeden söyleyebiliyordu. Fakültedeki sınıf arkadaşlarını düşündü. Herhalde çoğu kimse varlığından bile haberdar değildi. Yıllar sonra hatırlanamayanlar listesinde olacaktı kimbilir...

Bir süre şehrin yoğunluğu azalmış caddelerinde bir müşteri bulabilmek umuduyla dolaştı. Bu geç saatlerde karanlıkta uyananlarla birlikte şehir başkalaşıyor, aynı yerde hüküm süren farklı iki dünya birbirini gece gündüz bıkıp usanmadan kovalamaya devam ediyordu.

Bu gece tek tük ayakta olanlar sanki hiçbir yere gitmemek üzere aralarında sözleşmişlerdi. Direksiyon sallamaktan yorgun düşen genç adam boğazın çok sevdiği yerine gelince suya doğru yönelmiş birkaç arabanın da bulunduğu alana park etti. Arabanın camlarını sonuna kadar açtı ve derince bir nefes aldı. Hemen altında bulunduğu elektrik direğinden hoş bir ışık süzülüyordu içeriye. Gökyüzünde bir tepsi gibi parlayan ay içinde sevinç meltemleri estirdi. Bir süre sonra içindeki duygu seli taşıp eline geçirdiği bir kağıt parçasına güzel bir şiirin ilk mısraları olarak dökülmeye başladı. Kelimeler öyle hızlıca bir biri ardına geliyordu ki, sanki bir an önce tamamlanmak ve de ithaf edilen kişinin karşısına hemencecik çıkmak istiyordu. Yüreğindeki heyecan biraz durulunca kâğıdın boş kalan kısımlarına Ayla ile kendi ismini alt alta yazdı, baş harflerini bir yuvarlak içine alıp yanına “eski dilde su” diye bir kayıt düştü. Şiirin adı “ab-ı hayat” olacaktı. Behçet sevinç demekti, Ayla ise...

Boğazın manzarasında kaybolanların hülyalarını bölen küçük bir çocuğun sesiyle kendine geldi:
-Behçet Abi çay ister misin?

Böyle geç bir saatte dışarıda çalışmak zorunda kalan ufaklığa yüreği biraz da burkularak baktı.
-Haydi ver bakalım.

Çocuk sevinçle bardağı genç adama uzattı, parayı dikkatlice önlüğünün cepliğine yerleştirdi ve güle oynaya diğer arabaların arasında kayboldu.

Behçet elinde bir bardak çay, tek tük geçen gece vapurların seyrine daldı. Küçükken arkadaşlarıyla yetimhanenin pencerelerinin ardından boğazdan gelip geçenleri izlerlerdi. Yakınlarına uğrayanlara el sallarlardı, kimi yolcular da karşılık verince çok sevinirlerdi. Kim bilir kaç kez hayallerinde vapurlara binip uzaklara çok uzaklara gitmişti. Her seferinde bir geminin güvertesinde yüzlerini hayal meyal hatırladığı anne ve babası ile karşılaşır, onlara sarılır ve onları düşünerek yazmış olduğu şiirlerden okur, okur, okurdu...Kelimelerle ördüğü bu dünyalarda gezinmek ona huzur verir, zaman zaman içine gömüldüğü buhranları dağıtırdı. Hele hele lise yıllarında şiire ayrı bir sevgi duymaya başlamıştı. Özellikle hayal kırıklıkları bulaşmış tek taraflı aşk fırtınalarının şiddetini gizliden gizliye kâğıtlara işlediği dizelerle bir nebze de olsa hafifletmeye muvaffak olurdu. Küçük yaşlardan itibaren şiire olan tutkusunda babasından kendisine miras kalan kimi şairlere ait kitapları ile kendi şiir denemelerinin bulunduğu defterlerin de katkısı olduğu muhakkaktı. Annesini de kaybettiği o vehim kazanın ardından kendisine ulaşan bu şiirler bir de mazide kalan saadet dolu kimi günlerin delili birkaç fotoğraf yalnızlığına ortak olmuştu. Artık hayatta olmasalar da bir şekilde onları kendi içinde taşıyor yaşantısına dahil ediyordu. Kim bilir belki de üniversite çağına ulaştığında edebiyat fakültesine kaydını yaptırmada baba mesleğini devam ettirme arzusu da etkili olmuştu.

Behçet, Ayla'nın “gece acıkınca yersin” diyerek kendisine uzatmış olduğu poşetteki börekler ile birlikte mis gibi çaydan yudumlamış, zamanın farklı basamaklarında dolaşmıştı.

-Behçet Abi çayını tazeleyeyim mi?

Gece gibi siyah kıvrıkcık saçlarıyla, kendisine biraz büyük gelen önlüğüyle ufaklık uykulu uykulu gülümsüyordu.

-Teşekkür ederim küçük hanım, şimdilik bir bardak yetti. Ellerinize sağlık güzel olmuş.

-Abim demledi. Aslında babam daha güzel demler ama o da rahatsız evde yatıyor.

Genç adam geçmiş olsun dileklerini dile getirirken, arabada taşıdığı bozuk paralardan bahşiş niyetiyle çay tabağına bırakıp küçüğe uzattı.

-Baksana ufaklık bize iki çay versene.

-Çaylar hemen geliyor diye seslendi az ileride karanlıkta yüzü pek seçilemeyen adama, sonra

Behçet Abi'sine dönüp.

-Ben ne zaman büyüyeceğim. İki de bir ufaklık deyip duruyorlar.

-Genç adam gülümseyerek cevap verdi.

-Aslında sen büyüdün de farkında değilsin. Haydi müşterileri fazla bekletme, sonra da git biraz uzan.

-Tamam Behçet Abi. Haydi sana hayırlı işler.

-Sana da u...

Küçük kız elindeki çay tepsisini sallaya sallaya kayboldu gece yolcularının arasında.

Genç adamın yorgun gözleri ay ışığında sessizce uzanmakta olan boğazın manzarasına takıldı yeniden. “Ne güzel yine de yalnız sayılmam” diye düşündü, sayıları iyice azalmış gece vapurlarına bakarken. Necati Abi bir baba gibi kendisini kolluyor, birşeye ihtiyacı olup olmadığını mütemediyen soruyordu. Karşı komşu Fatma Teyze de ona şefkatle “evladım” dedikçe muhtemelen bir anneye duyulan hissi tadıyordu yüreğinde. Murat ise kendisini değerli hissettiren bir erkek kardeş gibiydi. Akşam yemeği için tam evden çıkacakken karşılaştığında nasıl da çekine çekine meramını dile getirmişti. Matematik konusunda kendisine yardım edeceğini söyleyince ne de sevinmişti afacan. Genç adama da onun mutluluğundan sinivermişti. Hele yüreğindeki merhamet duygusunu her karşılaştığında harekete geçiren siyah kıvrıkcık saçlı küçük kız. “Bir kızkardeşim olsaydı herhalde onu da böyle severdim” diye düşündü iç geçirerek.

Seviyordu insanları. “Kimseler olmasaydı da bu koskoca dünyada tek başıma yaşasaydım halim ne olurdu?” diye bir düşünce geçti zihninden. Sonra güneş gibi içini ısıtan bu geniş aile fotoğrafının en değerli üyesinin hayali belirdi gözlerinin önünde. “Belki Ayla ile çok yakında...”

Ay ışığının aydınlatmaya çalıştığı iki yüz belirdi birden bire yanibaşında. İçlerinden birisi yüreği dolup taşan delikanlıya “boş musun” diye sordu? Geceyi yararcasına kulağına ulaşan tok sesin sahibine bakarak “evet buyurun” diye karşılık verdi Behçet. Kadın hemen arka koltuğa yerleşip hızlıca kapıyı kapattı. Ön koltuktaki adam “şuradan sağa doğru kıvrılalım, ben gideceğimiz yeri tarif ederim” dedi “biraz acele edelim” diye de ekledi. Behçet tatlı bir rüyanın ardından acı bir gerçekle karşılaşmışçasına hızlıca gaza bastı. İçinde yükselmiş olan öfkeyi gizlemeye çalışarak kendini düşüncelerinin yoluna bıraktı. Hayat şiirlerdeki gibi yaşanmıyordu çoğu zaman ve insanları taşımak her daim kolay olmuyordu.

Sessizliği ara sıra nereye gitmesi gerektiğini söyleyen adamın donuk sesi bölüyordu. Yanındaki kadın ise düşünceler katmanının en altlarında dolaşıyormuşçasına suskundu. Hafifçe radyoyu açmaya niyetlendiyse de son anda müşterilerinin rahatının kaçabileceğini düşünerek vazgeçti. Zaman zaman karşısına çıkan dolunaya göz kırıp yine hülyalara daldı. Okulun kapanmasına az kalmıştı. Yaz tatili boyunca çalışıp biraz para biriktirebilirdi pekala da. Böylece son sene fazla işe çıkmayıp derslerine daha çok vakit ayırabilirdi. Bir an önce mezun olup öğretmenliğe başlamalıydı. Kim bilir ilk görev yeri neresi olacaktı. Belki Ayla'yı da yanında eşi olarak götürürdü. Bir ev bulması gerekecekti. Zemin kat daha uygun olur diye düşündü. Karısı o zaman merdiven inmek zorunda kalmadan kolayca dışarıya çıkabilirdi. Bir de mis kokulu çiçekler yetiştirebilecekleri bir bahçe, ne güzel olurdu. Fatma Anne'yi yalnız bırakmazlar, onu da yanlarına taşınmaya ikna ederlerdi. İsterse kocasının yadigarı evlerini kiraya verirdi ya da...

-Kavşaktan sola dönelim!

Bu sesle içinde yolculuk etmekte olduğu gerçeğe dönen Behçet, hemen yanibaşındaki müşterisinin aklından neler geçtiğini merak etti. Karanlıkta çok da belli olmayan bu yüzün sahibi sanki hiç hayal kuramaz gibi geldi genç adama.

Bildik sokaklar, binalar, caddeler geride kalmıştı çoktan. Behçet hafifçe camı araladı, içeriye giren mis gibi çam kokusunu sevinçle içine çekti. Dolunayın kendilerine ulaşmasına izin veren ağaçların sıralandığı, derince bir uykuya dalmışçasına kıvrılan bir yolda bir süre daha ilerlediler. Çok fazla değil bir hafta sonra Ayla ve annesi ile birlikte karanlıkta güzelliğini tam olarak idrak edemediği yine böyle bir ormanda gezintiye çıkacaklardı. Yanlarına da yiyecek içecek birşeyler alırlar, güneşli bir günde çiçeklerin arasında hoş sohbet eşliğinde piknik de yapabilirlerdi. Kim bilir belki o zamana kadar da yazmaya çalıştığı şiirini de bitirirdi. Hayır, hayır ne yapıp edip bitirmeliydi. Nasılsa derslerin yoğunluğu azalmıştı. Çalışmadığı akşamlar evde güzel bir çay

demleyip küçük masasına yerleşip kelimelerin sihirli dünyasına bırakabilirdi kendini. Yeşilliklerin arasında, yüreğindeki bir türlü anlatamadığına duygularına tercüman mısraları okumak. Gözünün önüne gelen bu olası sahne içinde tatlı bir telâşa dönüştü. Ne güzeldi yaşamak ve ne güzeldi...

“Tamam burada inelim” cümlesinin ardından genç adam yavaşça frene bastı ve az sonra neredeyse birbirleriyle hiç konuşmamış olan üç kişi hayatın ıssızlığında tekrar buluştular.

Behçet taksimetrenin ekranında ışıltılı ışıl yanan kırmızı rakamları biraz çekinerek telafuz etti. O sırada arabadan inmiş olan kadın etrafına baktı, kollarını yana doğru açarak derince bir nefes aldı. Genç adam arabanın dikiz aynasının yakınındaki düğmeye bastı, müşterisinin karanlıkta kalan çehresi hafifçe aydınlandı. Adam yaşam belirtisi olmayan bir yüz ifadesiyle sağ elini cebine sokup çıkardı.

Gökyüzünün karanlığını parlaklığıyla yaran bir cisim

Gecenin sessizliğini tüm şiddetiyle bölen bir çığlık.

Dolunayın güzelliğini çirkinliğiyle örten adi bir suç.

Adam hızlıca elini Behçet'in emektar ceketinin ceplerine attı. “Tuh be adam bizden de meteliksiz çıktı” diyerek hayal kırıklığı ile kadına yöneldi ve sadece “kaçalım” dedi.

Behçet'in cüzdanında taşıdığı şiir, mısralarına kan bulaşmış bir şekilde yere düştü ve nereye gittiği belli olmayan bir yabancıнын ayak izine boyandı.

...

Ayla çığlık atarak uyandı. Hemen yan odada uyuyan annesi soluğunu biricik kızının yanında aldı:

-Ne oldu evladım, neyin var yavrum?

Kalbi hızlıca atmakta olan genç kız sıkıca annesine sarıldı:

-Merak etme iyiyim anne. Sanırım bir kabus gördüm.

Dur ben sana bir bardak su getireyim.

Annesinin gitmesiyle gelmesi bir oldu. Ayla uzun süre çölde kalmışçasına suyu bir solukta kana kana içti. Kızının iyi olduğuna şüphesi kalmayan yaşlı kadın iyi geceler dileyerek tekrar odasına geri döndü.

Genç kız rüyasını hatırlamaya çalıştı. Bir yerde kendi başına öylece dikelmekteydi. Bunu hatırlıyordu fakat neredeydi? Hafifçe esen bir rüzgarın ulaştırdığı çamların kokusunu anımsadı. Gece miydi gündüz müydü? Güneşin varlığını hissedemiyor, üşüyordu. Kuşların da sesi duyulmuyordu. Nerede olduğunu bilememenin korkusu her bir yanını sarmış, garip bir sessizliğin ortasında tek başınaydı. Sonra birden bire ezilen birkaç kuru dalın çıtırtısını duydu. Heyecanla birkaç kez “kim o?” diye seslendi fakat herhangi bir yanıt alamadı. İyiden iyiye tedirginleşti. Sanki birileri kendisini izliyordu. Nereye doğru gideceğini bilemeden yavaş yavaş yürümeye başladı. Kendisini takip eden yabancıнын nefesini her an ensesinde duyuvarecekmiş gibi kaygılıydı. Adımlarını hızlandırdığı bir anda eli bir ağacın sert gövdesine çarptı ve az sonra burnuna gelen kan kokusuyla irkildi. Camı yanmıştı. Hava iyiden iyiye soğumuş, tir tir titriyordu. Sonra tekrar kuru dalların çıtırtısı duyulmaya başladı. Fakat bu sefer sayıları daha fazlaydı ve dört bir yanını kuşatmıştı. Tüm cesaretini toplayıp “kimsiniz siz? ne istiyorsunuz benden?” diye ağlamaklı seslendi ama soruları yine cevapsız kaldı. Kendisine iyice yaklaşan seslerden artık kaçamayacağını anlayınca olduğu yerde kala kaldı ve avazı çıktığı kadar “kurtar beni Behçet Abi!” diye bağırılmaya başladı. İşte tam bu esnada çığlık çığlığa kan ter içinde uyanıvermişti.

Ayla kalbindeki ağırlık hafifler umuduyla dikkatlice oturma odasına geçti, pencereye yöneldi ve camı usulca açtı. Sokak ışıklarının üzerine düştüğü başları eğik çiçeklerin kokusunu duymuyordu artık. Ortalık ne kadar da sessizdi, içi burkuldu. Eskiciyi, postacıyı, çocukları hayal etti. Bir de her eve dönüşünde kendisine sıcak bir merhabasını esirgemeyen Behçet'i. Tüm gece çalışacaktı, yorulacaktı, uyuyup tekrar okula gidecekti, sonra belki yine çalışacaktı. Yüreğinin derinliklerinden bir acıma hissi gelip boğazına düğümlendi. Ortalık ne kadar da ıssızdı. Birileri geçse bir selam verse, bir iki kelime dahi olsa konuşabilseydi. Behçet'le ilk karşılaştıklarında dinlemiş olduğu şarkı zihninde çalmaya başladı. Bir süre şarkının sözlerini mırıldandı. Sonra elleriyle hemen yakındaki çiçeklerin başını sevgiyle okşayıp “iyi uykular” diye seslendi. Küçük dünyasından açılan pencerenin eşliğine başını yasladı, mahzun ve sessiz, hülyalara daldı.

Adım ve soyadım: Mesut Balık

Kısa özgeçmişim:

23 Ekim 1972 tarihinde, Hollanda'nın Haarlem şehrinde dünyaya geldim. 7 yaşındayken Türkiye'ye gittim. İlköğretimimi Denizli'nin Güney İlçesi'nde, orta ve lise öğrenimimi Denizli'de tamamladım. Meslek eğitimim için 1991 senesinde Ankara'ya gittim. 1996 yılında Orta Doğu Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü'nden mezun oldum. Aynı sene Hollanda'ya geri döndüm. Şu anda Amsterdam şehrinde bir mimarlık ve de mühendislik bürosunda çalışmaktayım.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlara hakkında yasal işlem yapılacaktır.